

Jože Avsec

Jože Avsec je eden tistih Ljubljancev, ki ne le z znanjem, marveč tudi s srcem pomagajo prenavljati središče našega mesta, da bi naprej slovelo po zelenju in belini, kolikor je v sedanjih razmerah to sploh še mogoče. Ni človek, ki bi se zlahka vdal v usodo, a naš sistem je včasih takšen, da je glasnejša kratkovidnost od pogleda v prihodnost, uporabnost od lepote, razum od čustva, beton od zelenja. Čeprav dela v komunali že dvajset let in je bil domala pri vseh odločitvah zraven, mu ni vse pogo-

du in marsikje bi imeli park namesto cementa, če bi bilo po njegovem.

»Kakšen skok je naredila Ljubljana v dvajsetih letih?«
»Od leta 1962 do 1970 je to bil zajčji skok, zadnjih deset let pa napreduje z žabjimi skoki. V prvem obdobju smo porušili skoraj tristo dotrajanih zgradb, zdaj pa je vsak poseg v srce Ljubljane zahtevnejši po urbanistični plati in tudi dražji,« je odgo-

DOBER DAN, NAŠ OBČAN

Zajčji in žabji skoki Ljubljane

voril kot vodja strokovne službe pri komunalni skupnosti naše občine.

»Ti skoki so zadali tudi udarce, ki bolijo...«

»Da, srce mesta je prenatrpano. V našo občino smo stisnili kar 70.000 delavcev, od katerih jih je le 12.000 iz občine Center. Dušimo se v ropotu in izpušnih plinih in Ljubljana ni več prijetna za bivanje,« je govoril iz njega občan.

»Odrezali so nam Tivoli...«

»To je narekovala kratkovidnost in nepremišljenost. Izgubili smo še druge zelene površine, na primer park, ki ga je požrl RTV center.«

»Hkrati pa smo mesto tudi popravljali in marsikaj izboljšali,« je brž dodal, da pogovor ne bi črno izzvenel, očistili smo predor pod Gradom, sprostili samo srce mesta za pešce ter polepsali in prenovili prenekatere stavbo. Dobro smo zastavili z obnavljanjem prelepih starih stavb in dela tečejo naprej, kolikor jim to pač dovoli denarnica.

Jože Avsec je potem nav-

dušeno pripovedoval, kaj vse je že obnovljeno in kaj vse je pripravljeno, da bo obnovljeno brez naglice in betonomanije. Povedal je, da bo letos na vrsti Zmajski most, ki že hudo ječi pod bremenom prometa in starosti.

»Ali vas oči kaj bolijo, ko gledate našega starca, ki se ne more in ne more pozdraviti, pri čemer mislim na Ljubljanski grad?«

»Ja, to je naša Ahilova peta. Že dvajset let premlevamo, kaj in kako bi z gradom, a še zdaj ne vemo, kako z njim. Naj pri tem omenim, da je zadnje čase hudo tudi z grajskim pobočjem in letos

bodo na njem morale zapeti sekire.«

»Staro Ljubljano in sploh središče mesta je zadnje čase preplavila vrsta lokalov in lokalčkov. S turističnega vidika je to prav gotovo dobrodošlo, kaj pa z druge plati?«

»Če bi bili obiskovalci teh lokalov vedno kulturni, ne bi bilo temnih plati. A kaj, ko se najdejo skupine, ki se izzivljajo s tem, da uničujejo

gostinski inventar, klopi, luči, cvetlične lonce in podobno.«

»Odnos do okolja je potemtakem še vedno barbar-ski...«

»Na žalost je tega preveč. Deset odstotkov denarja moramo odšteti prav za popravilo namenoma poškodovanih komunalnih objektov. Vsak mesec moramo na primer zamenjati polovico vseh luči v Jakopičevem drevoredu, ki so tarča huliganstva. Da ne govorim o uničenih klopih, koških za smeti!«

Razumljivo je, da sva pogovor končala s temo o vzgoji naše mladine in obča-

nov. Marsikaj bi namreč lahko sami storili za lepše okolje. Pri tem je Jože Avsec še povedal, da se solarčki lepše vedejo kot mladinci in da je tu že čutiti vzgojo z občutkom do okolja. »Vendar pa nam tudi mladina priskoči na pomoč pri čiščenju, pri čemer moram pohvaliti ekonomsko srednjo šolo in tudi elektrotehniško,« je brž omilil prejšnjo trditev, da ne bi kdo razumel, kako je vsa mladina neodgovorna do okolja.

»Zaupajte še, kaj delate v prostem času, če ga sploh kaj imate, saj ste razpodani na vse strani?«

Jože Avsec je član delegacije krajevne skupnosti Tabor v zboru krajevnih skupnosti, član komiteja za urbanizem, gradbene in komunalne zadeve, član odbora za obnovo Robbovega vodnjaka, za prenavo Tivolija, predsednik odbora za prenavo Cukrarne, član odbora za prenavo stare Ljubljane in najbrž še je kaj pozabil našeti.

»V prostem času pa najraje delam z lopato, kladivom in podobnim orodjem. To je moje veselje in sprostitve,« je dejal za konec rojeni Ljubljčan, ki rad hodi na deželo.

ALBINA ADAMIČ

MED NAJBOLJŠIMI V DRŽAVI

Raketarji iz kolesarnice

S pozdravnim govorom enega od mlajših članov Astronavtsko raketarskega kluba Vladimir M. Komarov se je 19. novembra začela proslava. Tega dne je namreč klub proslavil trinajst let ustvarjalnega dela in uspehov tako doma kot tudi na mednarodnem področju. V prenovljenih prostorih v Hudovernikovi 8 so se zbrali člani, s svojo prisotnostjo pa jih je počastil tudi eden največjih slovenskih astronomov, častni član kluba prof. dr. Fran Dominko.

Z nekaj spodbudnimi besedami jim je zaželel še veliko uspeha. Slavnostni program se je nadaljeval s predstavitvijo izbranih izobraževalnih filmov o razvoju astronautike v svetu ter amaterskih filmov o dejavnosti kluba.

Astronavtsko-raketarski klub Vladimir M. Komarov, ki je ena izmed osnovnih organizacij MZTOK (Mestne zveze organizacij za tehnično kulturo ter ZLOS in ZAROS - Zveze letalskih organizacij Slovenije in Zveze astronautičnih in raketarskih organizacij Slovenije), podpirajo tudi Geodetski zavod SRS kot mecen društva, občasno pa tudi Zveza borcev »24 talcev« Poljane, KK SZDL, KS Poljane, republiški sekretariat za ljudsko obrambo itd.

Klub že vrsto let deluje v preurejenih prostorih bivše kolesarnice v Hudovernikovi 8, za kar gre zahvala tudi velikemu razumevanju hišnega sveta stolpnice in stanovalcev. Klub, ki je v teh trinajstih letih iz skupine ljudi, ki sta jih zanimala astronautika in raketno modelarstvo, zrastle v organizacijo, ki danes redno vzdržuje stike s podobnimi klubi po vsej Jugoslaviji pa tudi v ZDA, ZSSR in ČSSR, šteje več kot štirideset članov. Ukvarjajo se s proučevanjem, izdelovanjem in izstreljevanjem raketnih modelov in maket pravih vesoljskih raket, organizirajo tekmovanja, ekshibicije, razstave (na sejmu Alpe-Adria lanske leto), predavanja in seminarje o raketnem modelarstvu za učitelje tehničnega pouka osnovnih šol.

Poleg sodelovanja s podobnimi klubi po svetu so se srečali tudi s kozmonavti iz ZDA, ZSSR, Francije, Poljske, NDR, ČSSR in Bolgarije. Od Sovjetske akademije znanih so dobili v dar hrano sovjetskih vesoljcev, pred časom pa je televizijska hiša iz pobratenega Tbilisija iz Gruzije (ZSSR) posnela celo kratek reportažni zapis o delovanju in uspehih kluba.

Na domačih in tujih tekmo-

vanjih so večkrat dosegli izredne uspehe. Postavili so pet državnih rekordov, od katerih eden še vedno drži, štirinajst dni pa so imeli v svoji lasti tudi svetovni rekord. Iz kluba izhaja tudi mladinski državni prvak. Na mednarodnem tekmovanju v ČSSR so pred petimi leti dosegli prvo mesto v raketah s padali in drugo mesto v raketah s strimerjem (posebnim trakom, ki omogoča odlični pa so bili tudi z letošnjim tretjim mestom na tamkajšnjem mednarodnem prvenstvu.

S skoraj vsakega republiškega tekmovanja so prinesli večino prvih mest, tako posameznih kot ekipnih. Prvo mesto so dosegli tudi na znanem memorialu M. Jambriška v Zagrebu, prav tako niso redka prva mesta na zveznih prvenstvih, kakor na primer letos v Pazovi.

Posebno poglavje je memorial Vladimira Komarova, ki so ga oktobra organizirali člani sami že četrto leto zapored. Na njem se zberejo najboljši raketni modelarji iz vse Jugoslavije. Že četrteč zapored so na memorialu ekipno zmagali v raketah s strimerjem. Zadnji, letošnji memorial, je bil tudi izredno dobro organiziran. Danes lahko v svojih vitrinah ponosno pokažejo na 44 pokalov z vseh vrst tekmovanj.

Pionirsko delo članov kluba na različnih področjih pa je še nekaj, česar ne bi smeli pozabiti omeniti. Člani kluba so prvi spodbudili povezovanje raketarskih klubov pri nas.

Za svoje zasluge na tem področju je klub leta 1975 prejel plaketo Borisa Kidriča. Prav tako so za dolgoletno požrtvovalno delo na tem področju to plaketo prejeli tudi trije člani: leta 1981 predsednika raketarske in astronautske sekcije Jože Čuden in Vojko Kogej, leta 1982 pa sekretar kluba Rastislav Snoj.

BOJAN STRAŽE

Priznani popularizator astronautike Vojko Kogej med strokovnim vodenjem ekskurzije v zagrebškem tehničnem muzeju.

Foto: J. Čuden

BOGO SAJOVIC

HUMORESKA

Ponte rosso - doma

Kljub pomanjkanju bencinskih bonov sem se pred nekaj dnevi mudil na Dolenskem. In na avto-cesti (naši prvi, hkrati pa zadnji, kjer ni treba plačati cestnine) sem presenečen opazil nekaj avtobusov, polnih kupcev iz drugih republik, ki so drveli proti zahodu.

»Glej, glej,« sem si rekel, »tudi depozit ni ustavil potrošniške mrzlice.«

Bil sem seveda prepričan, da gredo v Trst, na Ponte rosso ali pa v Gorico, morda celo čez hribe v Avstrijo.

Ampak čisto po naključju sem enega od teh avtobusov, ki sem jih prej srečal na dolenski avtocesti, še isti dan spet srečal pred Mercatorjevim discontom za Bežigradom. Izletniki so otovorjeni s praški, oljem, sladkorjem in drugimi artikli prihajali iz trgovine in trpali dragocenosti v avtobus.

Potem je avtobus odpe-ljal. Jaz pa za njim. In pope-ljali so me v Šiško v Emonin market v Koseze; tam so nakupe ponovili. Potem

so se peljali še v mesto, parkirali blizu Name, se založili še enkrat, nakar so se zapodili po ljubljanskih no-voletnih stojnicah po Čopovi in Nazorjevi ulici in zapravljali zadnje dinarje.

Bil sem neizmerno ponosen. Kajti nenadoma sem spoznal, da je Ljubljana postala obljubljeni Trst; imamo celo olje in moko, in seveda sami svoj Ponte rosso - sem ter tja. Ampak glede na očiten interes kupcev iz sosednjih republik bi bilo nemara pametno ta ljubljanski predpraznični semenj raztegniti na vse leto. Tako bi mi bili še bolj Trst in vsi bi bili srečni...

Ampak neka starejša znanka mi je kmalu nato potarnala:

»Saj nam bodo vse kupili, pa še napitnino dajejo. Zdaj bo tudi za nas vse dražje. Če sploh bo...«

Zdaj si torej lahko predstavljam, da tudi vsi Tržičani niso bili enako srečni, ko smo nekoč po Trstu vandrali vsak s svojim punkeljčkom. Tudi če hočeš biti Trst, nekaj stane...

Poziv Bičkovcem vseh generacij

Taborniški odred Bičkova skala iz Bežigrada bo spomladi 1983 praznoval 30-letnico. Za jubilej pripravljajo več akcij: pohod na Bičkovo skalo, slovesno akademijo s tovariškim srečanjem, razstavo, orientacijski pohod in propagandni tabor.

Ob proslavah 20- in 25-letnice odreda je več starih »Bičkovcev« predlagalo, da bi se ob naslednji podobni priložnosti ponovno srečalo čim več nekdanjih članov odreda. Radi bi zbrali tudi čim več arhivskih dokumentov in slikovnega gradiva o njihovem skupnem delu.

Zato prosijo vse nekdanje Bičkovce, da jim posredujejo svoj sedanji naslov ter sporočijo čas, v katerem bi bili aktivni člani odreda. Obvestili naj bi jih, kakšne arhivske dokumente imajo, če jih je mogoče fotografirati ali so jih celo pripravljene odstopiti odredu.

Odbor za proslavo bo nekdanjim Bičkovcem pravočasno poslal podroben spored vseh prireditev, na katere jih že zdaj prisrčno vabijo.

Na to obvestilo naj opozorijo vse svoje nekdanje tovariše iz odreda. Vsa sporočila pošljite najkasneje do 20. januarja 1983 na naslov: Stane Fortuna, Trebinska 7, Ljubljana oziroma jih sporočite na telefon 346-139.